

HET APOCALYPSVERBOND
DE VAN HELSING KRONIEKEN 1

Eerste druk 2019

© 2019 Morgan Blade

© 2019 Kabook Uitgevers

All rights reserved

Alle rechten voorbehouden

Redactie: Tamara Geraeds

Omslagontwerp: Albadoro Publishing

Omslagbeeld: Istock

Foto auteur: Philippe Leyssens

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd, opgeslagen of openbaar gemaakt worden, in enige vorm of op welke andere manier, hetzij elektronisch, mechanisch of door fotokopie, of enig andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur.

Kijk ook op www.kabook.nl voor informatie over de nieuwste titels, nieuws, achtergronden en speciale aanbiedingen.

www.facebook.com/kabookuitgevers

www.twitter.com/kabookuitgevers

MORGAN BLADE

HET
APOCALYPS
VERBOND

DE VAN HELSING KRONIEKEN 1

FANTASY ^ KABOOK

Eerder verschenen boeken van Morgan Blade:

Muse Academy (1) Het geheim van Helikon

Muse Academy (2) Zwarte Magie

*They threw me to the wolves, hoping I would die.
Instead I came back leading the pack.*

Date met de dood

Op het moment dat ik dacht te sterven, likten er verschroeiende vlammen aan mijn huid. Ik had honderden verhalen gehoord over hoe mijn soort eeuwen voor mijn geboorte werd veroordeeld tot de brandstapel. Honderden verhalen over hoe een dood door vuur zowat de pijnlijkste manier was om te gaan. Nu wist ik dat dit geen fabeltje was.

Het vuur hapte gretig in mijn huid en blaren zwollen op mijn armen. Zo'n vreselijke pijn had ik nog nooit gevoeld. En de hitte! Die was zo verstikkend dat ik even dacht dat ik eerder zou smelten dan tot een hoopje as opbranden. Ik keek naar het plafond, dat zwart zag van de rook, en bad naar de hemel. *Alsjeblieft, als ik hier moet sterven, laat het dan snel gaan.*

Boven het hevige geknisper van vuur uit hoorde ik geschreeuw. Hulpkreten die van buiten kwamen en gekreun dat rondom me stilaan verstomde. In de verte weerklonk het schelle geluid van brandweersirenes. Of was dat slechts fantasie? Echt of niet, ik wist dat ze voor mij toch te laat zouden komen.

Maar dat was oké. Ik was klaar om te sterven. Tenminste, dat dacht ik. Ik was hier naar binnengestormd met een duidelijk doel voor ogen en dat had ik volbracht. Mijn naam zou niet in de kranten te lezen zijn, aangezien niemand me hier kende, maar ook dat was oké. Ik hoefde

geen faam en glorie, ik wilde geen held zijn. Ik wilde alleen helpen en als dat mijn einde zou betekenen, dan was het zo. In de allesverslindende hitte van het vuur zou ik sterven, net zoals vele van mijn voorouders voor mij hadden gedaan. Ik liet mijn ziel los, klaar voor het volgende avontuur. In gedachten nam ik afscheid van mijn herinneringen, van mijn vrienden, mijn dromen en nachtmerries. Ik overliep het hele lijstje totdat er niets meer over was. Totdat ik niet meer voelde dan innerlijke vrede. Het was goed zo. Het was genoeg geweest.

Nog geen seconde later was die onuitstaanbare hitte niet meer te bespeuren. Geen pijn, geen geschreeuw meer. Alleen een kille kou die me deed denken aan een ondergrondse graftombe.

Mijn ogen hadden enkele minuten nodig om aan de duisternis te wennen. Langzaam maar zeker begon ik vage contouren te zien in het donker. Helder zien kon pas toen iemand met zijn vingers knipte en daarmee de vuurtoortsen aan de gladde muren tot leven bracht.

Ik nam mijn nieuwe omgeving in me op. Een kale, kille ruimte met vochtige rotswanden en een plafond dat zo hoog boven mijn hoofd hing dat ik het niet eens kon zien. Bij de neuzen van mijn sneakers begon een lange, zwartkleurige loper die aan de kanten was vol geborduurd met gouddraad. De loper liep enkele meters verder over de grijze vloer en verdween onder een statige troon die leek te bestaan uit één enkel rotsblok. Met veel precisie waren er honderden schedels in de rots gehouwen. Hun lege oogkassen leken me te volgen naar welke kant ik ook keek of bewoog.

Er zat een man op deze bizarre troon. Hij was mager en lang, een beetje het slungelachtige type. Toch was dat slungelachtige snel vergeten als je zijn dure maatpak en

glimmende leren schoenen zag. Zijn sneeuwwitte haar was strak naar achteren gekamd en zijn donkere ogen namen me rustig op.

Een koude rilling liep over mijn rug toen ik besepte waar ik was.

Ik stond in de troonzaal van Dood.

‘Lux Sterling.’ Mijn naam viel moeiteloos van zijn lippen. Hij ontrolde de oude perkamentrol die op de stenen armleuning van zijn troon had liggen wachten. ‘Je bent vroeg hier. Veel te vroeg zelfs.’

‘Geloof me, doodgaan stond vandaag ook niet op mijn to-do-lijstje.’ Ondanks het vredige gevoel dat ik eerder had, kroop de angst nu langzaam via mijn tenen naar boven. Alleen weigerde ik om als een bang schaapje voor de heerser van de Onderwereld te staan. Ja, ik was dood. Maar dat betekende nog niet dat ik mijn waardigheid moest begraven.

Dood glimlachte zowaar en ik kon zweren dat zijn blik even leek op te warmen.

‘Je hoorde helemaal niet op dat feestje te zijn,’ sprak hij uiteindelijk. ‘En je hoorde er al helemaal niet te sterven. De vraag is dus: waarom gebeurde dat toch?’

‘Ik kon die mensen toch niet aan hun lot overlaten?’ verdedigde ik mezelf. ‘Wat een idee ook om een feest te organiseren in een oud, verlaten pakhuis.’

‘Ah.’ Hij leunde voorover in zijn ongemakkelijke fauteuil. ‘Je wilde de held uithangen.’

‘De held?’ Mijn lach echode door de ruimte voor hij werd opgeslokt door de duisternis. ‘Ik hoef geen parades of schouderklopjes. Het enige wat ik wilde, was bewijzen dat niet alle magische wezens slecht zijn. Dat ik niet slecht ben.’

Iedereen had gedacht dat het makkelijker zou worden voor ons, de magische wezens, als de mensheid van ons bestaan wist. Dat we in vrede en harmonie zouden kunnen samenleven. Het lukte ook. Tenminste, voor enkele jaren. Daarna staken er steeds meer magische bedreigingen de kop op. Als gevolg daarvan bestempelde de mensheid elke vorm van magie als slecht en gevaarlijk. Mensen op straat liepen in een grote boog om ons heen en vermeden het Magisch District al helemaal. En dat allemaal uit angst.

‘Dus rende je het brandende gebouw binnen, probeerde zo veel mogelijk mensen te redden en kwam zo aan je vroegtijdige einde,’ somde Dood de gebeurtenissen op. ‘Zelfs jonge Heksen als jij weten beter dan een Demonencirkel in hun eentje aan te vallen.’

‘Ze wilden al die mensen offeren. Ik moest toch iets doen?’ Ik stak mijn handen wat ongemakkelijk in de zakken van mijn leren jasje. ‘En het is trouwens niet voor niets geweest. Ik heb tientallen mensen kunnen redden en twee van de zes demonen met me meegenomen naar de Onderwereld. De Demonencirkel is dus op non-actief gezet.’

‘Ja, en jij ook.’ Dood zwaaide met zijn perkamentrol in de lucht. ‘Zie je deze lijst, meisje? Hierop staan de namen van een ieder die ik verwelkom in mijn rijk.’

‘Ik denk dat de meesten niet staan te popelen om op je gastenlijst te mogen staan.’

‘Ze hebben geen andere keuze,’ onderbrak hij me bruuft. ‘Wanneer ik hen roep moeten ze komen. Maar jou heb ik niet geroepen.’

‘Tja, dan zitten we allebei met een probleem.’ Ik haalde mijn schouders op en probeerde daarmee de rilling te

verbergen die door mijn lijf ging. ‘Jij hebt geen plaats voor mij, ik wil niet dood zijn. Dus wat doen we nu?’

Dood starde me enkele minuten stilzwijgend aan. Zijn lege blik deed me nogmaals inwendig huiveren, maar ik was te koppig om hem te laten zien dat ik bang was. Dat zou nu toch niet helpen.

‘Voor elk probleem is er een oplossing,’ mompelde hij plots, al klonk het in de doodstille zaal haast als een donderslag. ‘Ook voor dit probleem. Vertel me, jonge Sterling Heks, heb je ooit gehoord van Gabriel van Helsing?’

‘Van Helsing?’ Ik knipperde een keer of drie met mijn ogen om er zeker van te zijn dat hij geen grapje maakte. ‘De legendarische monsterjager waarover ouders van het magische ras hun kinderen spookverhalen vertellen zodat ze zich gedragen? Degene die Dracula stopte? Dat oude sprookje?’

‘Het is geen sprookje,’ onderbrak Dood me. ‘Gabriel van Helsing heeft wel degelijk bestaan. Een tijd geleden, een tijd die jij in eeuwen telt maar ik als dagen beschouw, verscheen hij net zoals jij veel te vroeg in mijn troonzaal. Van Helsing zou op een jachttrip met enkele vrienden gaan, maar zijn dochter werd ziek. Daarom bleef hij in het dorp en was hij aanwezig toen Dracula en zijn bruiden aanvielen. Hij was onder de gelukkigen die stierven, anderen werden herboren als Dracula’s duivelse marionetten.’

‘De grote hoektandenplaag aan het eind van de negentiende eeuw.’ Ik herinnerde het me van de saaie magische geschiedenislessen op school. De opmars van Vampiers was toen uitvoerig besproken, alleen waren de namen Dracula en Gabriel van Helsing nooit gevallen.

‘Ik kon het niet aanzien dat die veredelde vleermuis zich God waande en besliste over wie bleef leven en wie stierf,’ ging Dood verder.

‘Natuurlijk kon u dat niet,’ reageerde ik meteen. ‘Dat is namelijk uw werk.’

Hij besloot mijn opmerking te negeren. ‘Om die reden bood ik Van Helsing een deal aan, een pact. Ik zou hem terugsturen naar de wereld van de levenden, zodat hij wraak kon nemen op Dracula. Al wat ik van hem verlangde als tegemoetkoming was dat hij in zijn tweede kans op leven een beschermengel werd van het mensenvolk. Hij was mijn zwaard, degene die de mensen beschermde tegen bedreigingen van magische aard.’

‘U wilde herstellen wat Dracula in gang had gezet,’ besefte ik. ‘U wilde de schaal weer in evenwicht brengen.’

Dood knikte bedachtzaam. ‘Van Helsing was de eerste, en tot nu toe ook de enige, aan wie ik zo’n tweede kans heb gegeven. Maar misschien wordt het tijd dat ik voor een tweede keer deze uitzondering in het leven roep.’

‘Ho, wacht even... U wilt mij terug naar boven sturen om beschermengel te spelen van de mensheid? Begrijp me niet verkeerd, ik voel me gevlaid, maar uhm,’ ik wees naar mezelf, ‘ik ben niet bepaald een engeltje.’

‘Maar je bent wel een zwaard,’ sprak Dood. ‘Er is een storm op komst, Lux. Een storm die wel eens heel de wereld, magisch en niet, op zijn knieën zou kunnen brengen.’

Het was de eerste keer dat hij me bij mijn voornaam had genoemd. Dat hij geen grapje maakte wist ik dit keer zeker. ‘Wat voor storm?’

‘Turbatio Mala.’

Mijn Latijn was wat roestig en kwam vooral uit oude spreukenboeken, maar ik wist wel dat het vrij vertaald iets als 'de kwade chaos' betekende.

'Het is een oud genootschap dat gelooft dat magie moet overheersen,' legde Dood uit. 'En liefst de duistere kant ervan. Ik heb me nooit echt zorgen over hen gemaakt, totdat...' Hij zweeg.

'Totdat wat?' moedigde ik hem aan.

'Totdat mijn Broeders van de Apocalyps angstvallig stil werden.' Dood leunde vermoeid achterover in zijn stenen troon. 'Honger verblijdt me normaal gezien wekelijks met een nieuw recept van die hippe *superfoods*, niet dat ik er ooit iets mee doe. Oorlog is altijd van de partij op onze zaterdagmiddagen waar we oude veldslagen imiteren, en ook Overwinning heeft kennelijk zijn postduif misplaatst, al is dat niet zo vreemd. Hij verliest vaak de tijd uit het oog wanneer hij aan het poken is. Maar Honger en Oorlog... zij zijn angstvallig stil en dat is bijzonder vreemd, zelfs voor hen.'

'Waar bent u bang voor?' Het was een vraag die ik moest stellen. Als ik hier deel van ging uitmaken dan had ik het recht om te weten welke problemen ik me precies op de hals ging halen.

'Mijn Broeders en ik hebben elk een magisch object.' Hij haalde een kleine zandloper gevuld met zwart zand en bevestigd aan een ketting uit zijn vestzak. 'Het mijne is deze zandloper met de as van een onschuldige. Oorlog heeft zijn zwaard, Honger zijn weegschaal en Overwinning zijn geliefde kroon. Op zich zijn de objecten, los van elkaar, niet zo schadelijk. Tenminste, als ze niet in handen zijn van een Apocalypsruieter. Als ze echter worden samengebracht...' Hij stopte even en

schraapte zijn keel. ‘Samen kunnen ze de wereld openscheuren en de deur naar het Hellevuur openen.’ Het bloed in mijn aderen leek spontaan te veranderen in vloeibaar ijs. Het Hellevuur was waar de meest doortrapte zielen van magische wezens vertoefden tot in de eeuwigheid. Als Turbatio Mala erin slaagde de deuren daarnaartoe te openen, dan zouden ze die duistere zielen opnieuw loslaten op de wereld. Ze zouden alles vernietigen wat ik ooit had gekend. Ze zouden al wie tegenstand bood, magisch of niet, compleet wegvegen en de rest tot hun slaaf maken. Dat mocht niet gebeuren. ‘Stel dat ik akkoord ga met dat Van Helsingpact van je...’ Mijn stem klonk bewonderingswaardig zelfverzekerd, ‘dan ben ik de enige die dat kan stoppen?’ ‘Jij en een ieder die je als bondgenoot kiest,’ zei Dood. ‘Alleen kan ik de Apocalyps niet ontketenen, daarvoor heb ik mijn Broeders nodig. Iedereen kan zo nu en dan hulp gebruiken. Dus alsjeblieft, Lux, wees niet koppig en zoek naar vrienden die je kunt vertrouwen. Je zult ze meer dan ooit nodig hebben.’ ‘Oké,’ knikte ik, vooral om mezelf te overtuigen. ‘Ik doe het. Waar moet ik tekenen?’ ‘Ik ben degene die moet tekenen.’ Het enige waar ik me daarna nog van bewust was, was het brandende, kloppende gevoel in mijn linkerpols en de plotse duisternis voor mijn ogen.

Het teken van Van Helsing

Happend naar adem schoot ik rechtop in mijn bed. Wat was dat voor een droom? Oké, dat ik zou sterven door mensen te redden van een Demonencirkel, dat zag ik nog wel voor me. Maar Dood die me een tweede kans gaf om een groep duistere magiërs te stoppen, dat was te veel van het goede.

Plots werd ik me ervan bewust dat er iets kriebelde aan mijn neus en dat mijn blikveld om de één of andere reden gevuld was met de kleur geel. Waarom was er een post-it tegen mijn voorhoofd geplakt?

Verward haalde ik het papiertje van mijn gezicht. Dankzij de ochtendzon baadde mijn appartementje al in genoeg licht, zodat ik mijn nachtlamp niet nodig had om de boodschap op de post-it te lezen.

Het was geen droom. Kijk maar naar je pols.

Een rilling liep over mijn rug toen ik me de doffe pijn aan mijn linkerpols herinnerde. Langzaam gleden mijn ogen naar mijn hand, die nog veilig onder de deken verstopt zat. Nee. Dit kon niet waar zijn.

Met een ruk trok ik de deken weg. Daar, vanaf de bleke huid van mijn pols, begroetten twee sierlijke achtjes me, die samen een simplistisch Keltisch kruis vormden. ‘Het teken van Van Helsing,’ fluisterde ik in de stilte van mijn appartement. ‘Het was dus echt geen droom.’

Zodra de woorden mijn lippen verlieten, weerklonk er een gitaarsolo vanaf mijn nachtkastje. Blindelings vond ik mijn gsm. Ik herkende het nummer niet dat me belde. Normaal gesproken zou ik belletjes zoals deze wegdrukken, maar iets zei me dat ik moest opnemen.

‘Hallo?’

‘Indien je nog twijfelt, het was inderdaad geen droom,’ zei de stem aan de andere kant van de lijn.

Mentaal werd ik meteen terug meegenomen naar een ondergrondse troonzaal.

‘Dood...’ Ik slikte hoorbaar. ‘Is dit het moment dat ik je moet bedanken voor mijn nieuwe tattoo?’

‘Zet de televisie eens aan.’

Haastig kroop ik uit bed en liep naar mijn kleine woonkamer.

‘Waar heb ik die afstandsbediening nu weer gelaten?’ vroeg ik, meer aan mezelf dan aan mijn gesprekspartner.

‘Check tussen de kussens van de bank,’ stelde Dood voor. Ik volgde zijn advies op en vond de afstandsbediening.

‘Hoe wist je...?’

‘Ik weet het een en ander over de zielen die ooit tot mijn rijk zullen behoren,’ legde hij uit. ‘Maar dat is nu niet belangrijk. Zet je tv aan.’

Zonder te protesteren duwde ik op het knopje dat het tv-scherm tot leven bracht. Beelden van politieauto’s met flikkerende zwaailichten vulden het scherm. Vaag herkende ik de hoge gebouwen op de achtergrond.

‘Uhm... Waarom kijk ik naar een live reportage over tumult in het Fortuna District?’

Het Fortuna District stond vol luxueuze penthouses en bevond zich aan de rand van het Magisch District. Het was de enige magische buurt die normale mensen niet meden, om de simpele reden dat daar de allerrijksten van

het magische ras woonden. Wie naar een investeerder zocht, al dan niet in legale zaken, wist al snel de weg naar Fortuna.

‘Zie je dat penthouse op de achtergrond?’ vroeg Dood me. Ik knikte voor ik besepte dat hij dat door de telefoon natuurlijk niet kon zien. ‘Ja.’

‘Daar woont Nikolai Rinor. Een naam die je niet meteen iets zal zeggen aangezien je hem beter kent als mijn Broeder Overwinning.’

Ik liet me voorzichtig op de bank zakken, mijn ogen strak gericht op het beeldscherm. ‘Er is bij hem ingebroken.’

‘Jij bent snel van begrip,’ antwoordde Dood droog. ‘Wil je toevallig ook een gokje wagen op wat er precies gestolen is?’

‘Overwinnings Apocalypsvoorwerp,’ wist ik met zekerheid. ‘Zijn kroon is verdwenen.’

‘Tien punten,’ prijsde hij me. ‘Maar niet alleen zijn kroon is verdwenen. Ook van Nikolai zelf is geen spoor te bekennen. Het kan natuurlijk toeval zijn...’

‘Maar dat is het niet,’ vulde ik aan. ‘Turbatio Mala is begonnen met haar duistere plan. De leden hebben de kroon en waarschijnlijk ook Nikolai. We beginnen dus met een achterstand.’

‘Niet per se,’ stelde Dood me gerust. ‘Oké, zij waren eerst aan zet. Maar daardoor hebben ze ons ook een geweldig beginpunt gegeven. De woningen in het Fortuna District zijn enorm goed beveiligd. Daar inbreken zonder een spoor achter te laten, dat kunnen er niet veel.’

Ik glimlachte voorzichtig. ‘De dief is de sleutel. Als we hem vinden, dan vinden we misschien ook de schuilplaats van Turbatio Mala.’

‘Precies. Maar dan moeten we wel eerst die dief zien op te sporen.’

‘Oh, laat dat maar aan mij over,’ verzekerde ik hem. ‘Ik denk dat ik wel iemand ken die hem kan opsporen.’

‘Zo te horen heb je al een eerste rekrut in gedachten voor je team.’ Dood klonk haast geamuseerd omdat ik zijn advies ter harte nam. ‘Voor ik het vergeet, sla mijn nummer op onder de naam Ripley.’

‘Ripley?’

‘Dat is mijn naam in de bovenwereld. Het zou een beetje vreemd zijn als iemand zag dat je Dood tussen je contacten hebt staan, nietwaar? Veel succes, Lux.’

‘Ik neem contact op zodra ik meer over Nikolai weet,’ beloofde ik hem voordat we het gesprek beëindigden.

Overwinning en zijn kroon waren vermist. De eerste stap in Turbatio Mala’s plan was een feit. Alleen hadden ze geen idee dat ik hen op de hielen zat.

Het belletje aan de deur rinkelde vrolijk toen ik de koffiezaak binnenstapte. *Spells ‘n’ Cups* was zeer populair bij de magische bevolking omdat ze de beste koffie met een ‘touch of magic’ hadden. Had je een presentatie binnen een uur? Dan vroeg je om een koffie met een vleugje charisma. Een opkikker nodig? Een shot blijheid was één van de vele mogelijkheden.

De ochtenddrukte was gelukkig al gepasseerd bij *Spells ‘n’ Cups*. Hierdoor kon ik zonder problemen mijn gebruikelijke plekje aan de toonbank innemen.

‘Jij bent vroeg hier. Had *Abracaboo* geen klanten?’ begroette de barista me. Het eerste dat aan haar opviel, waren haar hemelsblauwe lokken en dromerige, regenboogkleurige irissen. Pas daarna merkte je de vreemde tattoos op die over haar armen liepen. Ze leken een beetje op grote libellenvleugels.

‘Ik heb besloten om vandaag te sluiten,’ vertelde ik haar.

‘Te sluiten?’ herhaalde ze verrast. ‘Lux, jij sluit nooit je winkel zonder goede reden.’ In haar ogen ontvlamde een kleine vonk van paniek. ‘Er is iets aan de hand, hè?’

Ik kon het niet laten om te glimlachen. ‘Ach Cassie, soms vergeet ik hoe goed je me kent.’

Cassie en ik waren beste vrienden sinds... sinds ik me kon herinneren eigenlijk. Anderen vonden het soms vreemd dat een Heks en een Pixie zo close konden zijn, maar ik beschouwde Cassie als mijn zus. Dat kon ook moeilijk anders. Haar familie had me zonder te twifelen in huis genomen nadat mijn ouders waren gestorven. Wie adopteert er nu vrijwillig een emotioneel onstabiele Heks van elf jaar oud? De Whisperwinds dus.

Zonder iets te zeggen rolde ik mijn mouw op en legde mijn linkerpols op de toonbank. Ergens had ik gehoopt dat de Keltische knoop in de vorm van een vreemd plusteken ondertussen was verdwenen. Maar dat was niet het geval.

‘Cool,’ zuchtte Cassie, die meteen haar ijsblauwe vingernagel over de lijnen liet lopen. ‘Een Keltische knoop, ook wel de kruisknoop of het zwaardsymbool genoemd. Het staat voor geloof en kracht.’

‘Tja, Dood had geen beter symbool kunnen kiezen voor zijn Van Helsingpact,’ floepte ik eruit.

Cassie keek me geschokt aan. ‘Dood? Van Helsingpact?’ Haar kleurrijke ogen schoten terug naar de kleine tekening op mijn pols. ‘Oh Lux, wat heb je nu weer gedaan?’

‘Eens zien...’ Ik begon nonchalant op mijn vingers te tellen. ‘Ik ben naar een feestje geweest in een verlaten warenhuis waar een Demonencirkel de gasten wilde offeren, ik redde de aanwezige mensen, stuurde enkele Demonen naar de Onderwereld, stierf vervolgens in de

vlammenzee en kwam toen Dood tegen die zei dat het nog lang mijn tijd niet was. Badabim, badaboem: Van Helsingpact.'

'Dat kan echt alleen maar jou overkomen,' zuchtte mijn vriendin.

'Technisch gezien niet alleen mij,' verbeterde ik haar. 'Van Helsing maakte het eerst mee. Vandaar ook de naam.'

'Lux, besef je wel wat dit symbool betekent?' Cassie greep mijn pols beet. 'Vanaf nu ben jij het zwaard dat de mensheid moet beschermen. Faal je in je opdracht dan...'
'Dan wat?' wilde ik weten. 'Ga ik dood? *Been there, done that.*'

'Dan ga je niet gewoon dood,' beet ze me toe. 'Als je faalt, dan wordt je ziel verbannen naar het Hellevuur.'

Hmm... daar had Dood niets over laten vallen.

'Weet je het zeker?' vroeg ik haar.

Ze knikte. 'Heel zeker. Ik heb mijn eindpresentatie magische literatuur over Van Helsing gedaan, weet je nog? Dit hele pactverhaal is voor zover de educatieve instanties betrokken zijn niet meer dan dat: een verhaal. Een mythe die voor het slapen gaan verteld wordt. Ik zei toch dat er meer achter zat. Maar jij wilde me toen niet geloven.'

'Als ik toegeef dat ik fout zat en jij dus gelijk had, wil je me dan helpen?'

Mijn pleegzus rolde met haar ogen. 'Natuurlijk help ik je. Maar eerst twee koppen koffie met een dosis geluk.' Ze haalde twee groene klontjes in de vorm van een klavertje vier vanonder de toonbank en liet die vallen in de wachtende koppen koffie. 'We gaan het nodig hebben.'

De Ekster

‘Dus, Dood wil dat jij Turbatio Mala en diens duistere plannen tegenhoudt en daarmee de wereld redt?’ vatte Cassie samen toen ik haar het hele verhaal drie koppen koffie later had verteld. ‘Hoe ga je dat in Pixiesnaam doen?’

‘Om te beginnen dacht ik de hulp in te roepen van de beste magische hacker die ik ken.’ Ik knipperde liefkozend met mijn ogen in haar richting. ‘Jij vertoeft in je vrije tijd genoeg uren op het dark web om de meest duistere figuren tegen te komen, toch?’

Cassie haalde een hand door haar blauwe lokken. ‘Als je het over Turbatio Mala hebt, ik heb niets van hen opgevangen. Normaal gezien zouden groeperingen zoals zij de chatrooms overnemen om nieuwe zieltjes voor hun zaak te winnen. Maar dat is niet gebeurd. Ze moeten op een andere manier rekruteren. Een manier die ik niet kan traceren met mijn computer skills.’

‘Gelukkig heb ik een andere invalshoek die je hopelijk wel kunt traceren.’ Ik schoof haar laptop in haar richting. ‘Heb je toevallig al iets gehoord van die inbraak in het Fortuna District afgelopen nacht?’

‘Toevallig iets gehoord?’ herhaalde mijn vriendin sarcastisch. ‘Het hele nieuws zit er vol van. Maar wat heeft dat te maken met Turbatio Mala?’